

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

လွမ်းသူရဲပွဲ

(၁)

နွားခလောက်သံသည် ဘုန်းကြီးကျောင်း အနီးရှိ ရိုးထဲမှ ထွက်ပေါ်လာပေသည် ။ နွားခလောက်သံ စဲသွားလျှင် ကွင်းပြင် အတွင်းဝယ် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက် သွားလေ၏။ ကျောင်းစည်းရိုး ချုံကြားမှ ရေကြက်ငှက်၏ အော်သံသည် ကွင်း၏ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုဖျက်တတ်သည် ။

မျှော်လေတိုင်း မြူရီရစ်ဆိုင်း အံ့မှိုင်းနေချေသည် ။ ဝက်ကျရွာ၏ ရွာခြေမှ စသော လယ်ကွင်းပြင်ကြီးသည် စိမ်းမှောင်သော ရိုးမတောင်ခြေဝယ် ဦးတိုက် ငုပ်လျှိုးသွားကာ ရိုးပြတ်ကွင်း၏ ရွှေယော်ရောင်သည် မြန့်စံရောင်နှင့် ပေါင်းစပ် သွားလေ၏။

ကန်တော့ကြီးကို ထောင်လှည့်လျက် တစ်ခုသော လေပွေသည် ကွင်း၏ တောင်ဘက်အစမှ တိုက်ခတ် ပြေးလှည့်လာသည် ။ ဝဲကန်တော့သဖွယ် လေပွေသည် သစ်ရွက်ခြောက် ရိုးပြတ်နှင့် ဖုန်မှုန့်များကို စုပ်ယူလျက် သစ်ပင်ဖျားအထိ ဝိုက်ခွေ တက်သွားလေသည် ။ လေပွေကန်တော့ ကန်တော့ကြီး၏ စုပ်မျိုခြင်းခံရသော အမှိုက်သရိုက်များမှာ ကိန္နရီကသလို လှည့်ဝဲ မြောက်တက် သွားကြရာက၊ လေပွေအစဲတွင် ကားခြေကုန်လက်ပန်း ကျလေသူပမာ မြေပြင်သို့ ထိုးကျ လာလေ၏။

ဝက်ကျရွာထိပ်ရှိ ညောင်ခြေထောက် ပင်ကြီးသည် ရှည်လျား ရှုပ်ထွေးသော မုတ်ဆိတ်များကို ဖားလျားချ၍ မြေပြင်ကို ဖုံးအုပ်ထား၏။

ကျယ်ပြန့်သော အရိပ်အောက်၌ မြေပြင်သည် အမှောင်သို့ လှနေ၏။ စိမ့်နေ၏။

ပင်စည်ကို ကပ်၍ အခေါင်းထွင်းကာ ရေအိုးစင် လုပ်ထားသော နေရာဘေးရှိ ကွပ်ပျစ်ကလေး ပေါ်တွင် မူ တစ်ယောက်သော မိန်းမပျိုငယ်သည် ရှင်းပြန့်သော ကွင်းပြင်ကြီးကို ငေးလျက်... မောလျက်.. တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေပေသည် ။

သူသည် အပူငွေ့များ တလျှပ်လျှပ် ပျံ့လွင့်နေသော မြေပြင်နှင့် မှိုင်းယဲ့ယဲ့ မိုးသားတို့ ထိလေရာ အရပ်ဆီမှ တစ်ယောက်သောသူ ထွက်ပေါ်လာနိုး မျှော်ငုံသော အငေးဖြင့် ငေးမောနေခြင်း ဖြစ်သည် ။ လှ၍ နသော သူ့မျက်နှာပြင်သည် သောကရိပ် ခြုံနေသယောင်။ ငယ်၍ သစ်သော သူ့အသွင်မှာ လေပွေအကြွတွင် လွင့်မြူးပျံ့ဝဲရာက လေပွေအရပ်တွင် မြေပြင်သို့ ပြတ်လျှော ကျဆင်းရသော ယော်ရွက်ခြောက် လိုလည်းညှိုးငယ် နေချေ၏။

မိန်းမငယ်ကား အသက်အားဖြင့် ဆယ့်ရှစ်နှစ်ထက် ကြီးရင့်ဦးမည် မဟုတ်ဟု ခန့်မှန်းရသည် ။

လေအပင့်တွင် လွင့်လူးနေသော နဖူးဆံစ ကလေးများမှာ ဆီမတင်မဖြီးမသင် နိုင်သည် မှာ ရက်အတော်ပင် ကြာညောင်းနေပြီဖြစ်ကြောင်းကို သယောင်းသော အသွင်ဖြင့် ဖော်ပြနေပေ၏။ မို့ပါးအစုံထက်ဝယ် ခြောက်ပြီး ဖြစ်ပေမဲ့ မကြာမတင်ကပင် ကျိတ်၍ ငိုခဲ့ရသော ငွေမျက်ရည်၏ လမ်းက ထင်နေပေသည် ။

မိန်းမပျိုသည် တံလျှပ်တင်းတိမ် ဆီးထားသော လှည်းလမ်းဆီသို့သာ မှီနီရီညှိုးလျသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ငေးမော နေလေသည် ။ လှည်းလမ်းမှာ ပဲခူးဘက် ဘုရားကြီးမြို့ဘက်သို့ သွားသည့် တစ်ခုတည်းသော

လမ်းဖြစ်သည်။ ။

တစ်စုံ တစ်ယောက်သော သူသည် ထိုလမ်းအတိုင်း ရောက်လာလိမ့် နိုး မျှော်ကိုးစိတ်ဖြင့် စိုက်ငေး နေမိသောကြောင့်လည်း ရောက်ရာနေရာ ကို မေ့နေ၏။ သတိသည် လွတ်နေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သစ်ရွက်ခြောက်များကို ဖွနင်းလျက် မိမိဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက် ချဉ်းကပ်လာသော ခြေသံများကို မကြားနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

"ပန်းယဉ်"

မတိုးမကျယ် ခေါ်လိုက်သော အသံသည် တိတ်ဆိတ်နေသော ပင်ညောင်ရိပ်ဝယ် ကျယ်လောင် သွားသည် ။ မိန်းမပျိုမှာ မူရိုးပြတ်ငုတ်များ ကြားတွင် တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ ဝေး၍ ပျောက်ကွယ်သွားသော မြွေတွန့် လှည်းလမ်းကြောင်း ကိုသာ ရီဝေစွာ ငေးမြဲငေးနေ၏။

"ဟေ့... ပန်းယဉ်"

"ဟင်... လှမြိုင်"

နောက်မှ ရောက်လာသော အမျိုးသမီးက ထပ်မံပြီး ခပ်ကျယ်ကျယ် ကလေး ခေါ်ရင်း ဘေးတွင် လူချင်း ပူးကပ်၍ ထိုင်ချလိုက်တော့မှ မိန်းမပျိုမှာ နှေးကွေးစွာ လေးလံစွာ လှည့်ရင်း နွမ်းမောသံဖြင့် ထူးနိုင်လေသည် ။

"ကိုရဲနိုင်တို့ ကိုစံအေးတို့ ဘယ်နေ့လောက် လာမယ်လို့ မှာ သွားသလဲ ပန်းယဉ်"

မပန်းယဉ်နှင့် တွေ့တိုင်း လှမြိုင်မေးသော မေးခွန်း ဖြစ်ပေ၏။ ယခုလည်း မေးပြန်ပေပြီ။

သူငယ်ချင်း သဘာဝ တွေ့ဆုံမိလျှင် အခြား တစ်ပါးသော ပြောဆိုစရာ အတင်းအဖျင်း များ သည် သူတို့ နှစ်ယောက်ကြား၌ မရှိတော့ပြီ။ မိမိတို့ နှစ်ဦးစလုံး၏ ရင်နှင့်သက်ဆိုင်၍ ၊ နှလုံးသားမှ တီးတိုး ရေရွတ်နေရသော မေးခွန်းကိုသာ မေးမိသည် ။ ယခုလည်း အလောတကြီး ကပ်၍ မေးမိပြန်လေ၏။

"သူတို့ ... သူတို့ ပြန်မလာ ... မလာတော့ဘူး ထင်ပါတယ် လှမြိုင်ရယ်"

ပန်းယဉ်၏ လေသံမှာ ညှင်းလွန်း ညံ့လွန်းပေ၏။

မျှော်ခဲ့ရသည် မှာ ရှည်ညောင်း လွန်းတော့လည်း တမ်းတမှန်းဆရခြင်းကို စွန့်လွှတ်လိုသည့်စိတ်က ဝင်ရောက် လာတော့သည် ထင်၏။ လှမြိုင်ကို ပြန်ဖြေပြီးသည် တွင် ခွေးနုံးလျော့ကျ သွားလေသည် ။

"ဟင်... သူတို့ မလာတော့ဘူး"

လှမြိုင်က ထိတ်ရွံ့သံဖြင့် ရေရွတ်၏။

ပန်းယဉ်မှာ တစ်ယောက်ထီးတည်း ငေးမော မျှော်ငုံနေစဉ်က မျိုသိပ် ထိန်းချုပ်ရခဲ့ပေမဲ့၊ ဆွကူပေးမည့်သူ ပေါ်ပေါက် ရောက်ရှိ လာသောအခါ၌ ငိုချင်လျက်တွင် လက်တို့ ခံရသူလို ငိုတော့မည့်ယောင် မဲ့မိလျက် သား ဖြစ်သွားလေ၏။

"အင်း"

လှမြိုင်မှာ မိမိလည်း သူနည်းတူမို့ ကူညီ ဖြေသိမ့်နိုင်စွမ်း မရှိ။ သက်မ တစ်ချက်ကိုသာ ပြင်းပြင်းကြီး ရှိုက်ထုတ် နေမိလေ၏။

လှမြိုင်၏ ရင်မှ ရှိုက်ထုတ် လိုက်သော သက်မသည် နွေလယ်နေ့ခင်း၏ အေးရိပ်များကို ပူလောင် သွားစေသည် ထင်ရ၏။

လှမြိုင်က သက်မချ အပြီး၌ ကွင်းလယ်တွင် ရှိသော ဘုန်းကြီး
ကျောင်းဝင်းဆီသို့ ငေးမောနေသည့် နည်းတူ၊ ပန်းယဉ်မှာ လည်း မြေဆီ
သို့ ညွတ်ကိုင်း ကျဆင်းနေသော ညောင်ကိုင်းဖျားတွင် နားနေသည့် ဖော်
မဲ့ငှက်ငယ်ကို မျက်ရည် တလည်လည်ဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။ ။

"ဥဩ ... ဥဩ"

ငှက်ငယ်၏ တွန်ကြော်သံသည် ညောင်ညိုပင် ထက်တွင် စာစာညံစီ
သွားလေ၏။

"သူတို့ ပြောသွားတာကတော့ လပြည့်ကျော် ၁၀ ရက်နေ့ကို ဆက်ဆ
က် လာခဲ့မယ် ဆိုတာပဲ အေ"

အတန်ကြာမှ မပန်းယဉ်က မကြည်မြ မဝီသသော အသံကလေးဖြင့်
ရေရွတ်လိုက် နိုင်သည်။ ။

"ဒါဖြင့် ဒီနေ့ပေါ့အေရဲ့ "

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်လှမြိုင်" ပန်းယဉ်သည် နှစ်ချက်ဆင့်၍ ရှိုက်
နေ၏။ "ဒါပေမဲ့... အခုပဲ မွန်းတိမ်း နေပါပကောလို့ "

ပန်းယဉ်က ညောင်ရွက်လွှာများ ကြားမှ ငွေမျှင်ကြိုး သွယ်သလို စို
က်ဆင်းလာသည့် နေခြည်များကို ခပ်မော့မော့ ငေးကြည့်ရင်း ပြောသ
ည်။ ။ မှန်ပေ၏။ နေလုံးသည် ညောင်ပင်ရိပ်ဝန်း၏ အနောက်ဘက်သို့
ရောက်ရှိနေကာ၊ စွေစောင်းသော နေခြည်များ သည် လည်း အနောက်
ဘက်မှ ထိုးဝင် ကျဆင်း နေလေသည်။ ။

"ဟေ့... ဟိုကောင်မတွေ"

ပန်းယဉ်နှင့် လှမြိုင်တို့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မည်သို့မျှ ဆ
က်လက် ပြောဆိုနိုင်ခြင်း မရှိကြသေးမီတွင် ၊ ရွာမှ လာသော လမ်းဘက်

မှ မိန်းမသံများ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ကဗျာကသီ လှည့်ကြည့် လိုက်ကြ
၏။ မိန်းမ သုံးယောက်သည် ရေအိုး ကိုယ်စီရွက်ကာ ရေငင်သော ကြိုး
တပ်ရေပုံးများကို လက်မှ ဆွဲလျက်၊ ညောင်ပင်အောက်သို့ ဝင်လာကြသ
ည် ။

"ဟော ... အေးသာတို့ မိဘူးတို့ ရယ်ဟေ့"

လှမြိုင်က ခပ်တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်ရာက "ညည့်ပါးက မျက်ရ
ည်စတွေကို သုတ်ပစ်လိုက်ဦး" ဟု သတိပေးပြီးနောက်၊ ဆက်လက် ရေ
ရွတ်နေပေ၏။

"ဒီကောင်မတွေက တစ်စိတ်ကို တစ်အိတ် လုပ်က လုပ်ပါဘိသနဲ့ "

ညောင်ပင်ရိပ် အောက်သို့ ဖဲ့ဝင်လာသူများ မိမိတို့ အနားသို့ ရောက်
မလာမီ၊ ပန်းယဉ်မှာ မျက်ရည်လူးနေသော ကော့မျက်တောင် အစုံနှင့် မို့
ပါးထက်မှ မျက်ရည်ဥများကို ခေါင်းခု အဝတ်ဖြင့် အလျင်အမြန် သုတ်
လိုက် ရလေတော့သည် ။

"ဟဲ့ ကောင်မတွေ... မှန်မှန် ပြောစမ်း၊ ညည်းတို့ လင်နောက်
လိုက်ပြေးဖို့ တိုင်ပင်နေကြတာ မဟုတ်လား"

ဘုမဆိုသူက ကွပ်ပျစ်စွန်းတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း မသင်္ကာဟန်ဖြင့် ခနဲ့
လေသည် ။

သို့စဉ်တွင် ငွေရီဆိုသော ၁၈နှစ်ရွယ် လုံးကြီးပေါက်လှ အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်ကပါ "ငါတို့ သိပါတယ်... ၊ ကနေ့ ဟိုမြို့သား နှစ်ယောက်နဲ့
ညည်းတို့ ချိန်းထားကြတယ် မဟုတ်လား" ဟူ၍ တပ်အပ် သိသလိုလို
အောက်သလို အစ်သလိုဖြင့် ဝင်၍ မေးလိုက်သည့် အတွက်၊ လှမြိုင်နှင့်
ပန်းယဉ်တို့ ဘာမျှ ပြန်မဖြေနိုင်မီ အေးသာက ဝင်၍ ကလိလိုက်ပြန်သ

ည် ။

"ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေ ကောင်းစားမယ်ဆိုရင် ဝမ်းသာမယ့် လူတွေ ပါအေတို့ရဲ့ ၊ ဖုံးဖိမနေကြပါနဲ့ "

"မဟုတ်ပါဘူး သူငယ်ချင်းတို့ ရယ်။ ညည်းတို့ စိတ်က ထင်လို့ ပါ..."

ပန်းယဉ်က အပြုံးကလေးဖက်၍ ခပ်သွက်သွက် ဖုံးကွယ်လေသည် ။ သို့ရာတွင် ပြုံးရယ် ရွှင်လန်းပုံကိုက အသက်ပါသည် မဟုတ်သောကြောင့်၊ အပြုံးအောက်က အမဲသဏ္ဌာန်နှင့် ငိုဖူးသော အရိပ်ကို ဘုမ၊ ငွေရီ၊ အေးသာတို့ က မရိပ်မိဘဲ နေပါမည်လော။

" မဟုတ်ဘူး လို့ သာဆိုတယ်၊ ညည်းမျက်လုံးကြီးက ရဲလို့ ပါကော ပန်းယဉ်ရဲ့ "

ဘုမက ကောက်ကာငင်ကာ ပြောလိုက်သည် တွင် ၊ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားရာက ချက်ချင်း ဣန္ဒြေဆည်လိုက် ရသည် ။

"သွားကြစမ်းပါအေတို့ ရယ်။ အရီးက ဆူလို့ စိတ်ညစ်ရတာ တစ်မျိုး ညည်းတို့ က တစ်မှောင့်နဲ့ "

ယုတ္တိရှိရှိဖြင့် ပန်းယဉ်က လုံအောင် ဖာထေးလိုက်ပေမဲ့၊ ဘုမတို့ တစ်တွေက သောသော ကြွယ်အောင် ရယ်ပစ်လိုက်ကြသည် ။

"ဟင်း ...ကောင်မကိုက"

ငွေရီက မကျေမချမ်းသံဖြင့် ရေရွတ်ကာ မေးတစ်ချက် ထိုးလိုက်၏။

"ငါတို့ ကိုများ အ,အတွေ ထင်နေဟန် တူပါရဲ့ "

ငွေရီ မကျေမနပ်သလို အေးသာကလည်း အခံရခက်လာသည် မို့ သိသမျှကို ဖွင့်ထုတ် အော်ဟစ် လိုက်လေ၏။

"ဟိုမြို့သား အရပ်ရှည်ရှည် ခပ်ချောချောလူနဲ့ မပန်းယဉ်နဲ့ ကြိုက်
နေတယ်တဲ့ ။ လှမြိုင်နဲ့ ဟိုလူပုပုနဲ့ ကြိုက်နေတယ် ဆိုတာကိုလည်း ဒို့အ
သိ"

"အိုအေ မဟုတ်ပါဘူး"

ပန်းယဉ်နှင့်စာလျှင် ဒေါင်းထိ မောင်းထိနိုင်ကာ၊ အင်မတန်မှ နှုတ်
အာ ကြမ်းတမ်း လှသော လှမြိုင်ပင်လျှင် လေပျော့ကလေးဖြင့်သာ ငြင်း
နိုင်တော့သည် ။

"ဩ ... မဟုတ်ဘူး ၊ ဟုတ်လား"

ငွေရီက ခါးတစ်ဖက် ထောက်ပြီး ရန်တွေ့ဟန်ဖြင့် မေးရာက

"မဟုတ်လို့ သာ တော်တော့တယ်၊ ညည်းကို ဟိုလူ ပုပုပိန်ပိန်က
ဟောဒီလို၊ ဟော... ဒီလို ဖိုးသာဝယာဘေးက လျှို့ဝှက်မှာ ဖက်နမ်းတာ
ငါမြင်ပါတယ်အေ့" ဟု ပြောပြောဆိုဆို လှမြိုင်အား တအားကျုံးဖက် ပြ
လိုက်သည် တွင် လှမြိုင်မှာ မခံနိုင်သဖြင့် နှစ်ယောက်လုံး ကြမ်းပြင်ပေါ်
သို့ လဲကျသွားလေ၏။

"ဟေး၊ ဟုတ်တယ်ဟေ့ ဟုတ်တယ်"

ဘုမနှင့် အေးသာတို့ က ညာသံပေး၍ ရယ်မော နေကြလေသည် ။ ပ
န်းယဉ်မှာ လည်း အားရပါးရကြီး မဟုတ်သည့် တိုင်အောင်၊ နွမ်းနွမ်း
ညို့ညို့ကလေးပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပြုံးလာရလေသည် ။

"ပန်းယဉ်ကိုလည်း လေ"

ဆဲဆဲဆိုဆိုဖြင့် လှမြိုင်နှင့်ငွေရီတို့ လူးလဲ ထနေဆဲတွင် အေးသာက
ပန်းယဉ်၏ မေးဖျားကလေးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲကိုင်၍ ယမ်းနေပြန်
၏။

"မပန်းယဉ်" ခေါ်လိုက်ပုံက နှာသံကလေးဖြင့်။

"မင့်ကို ချစ်တာဟာလေ... ဟောဟိုဖိုးပန်းသာရဲ့ နွားတင်းကုပ်
ဘေးက နွားချေးပုံကြီးထက် ပိုပါတယ်၊ ကြီးပါတယ် နှမရယ်"

အေးသာက ခေါင်းကလေး ငဲ့ကာငဲ့ကာဖြင့် ပန်းယဉ်၏ ချစ်သူ သ
ဏ္ဌာန်လုပ်၍ ပြောလေသည် ။ ဘုမနှင့် ငွေရီတို့ ၏ သံသေးသံကြောင်ဖြ
င့် ဖျစ်ညှစ်ရယ်မော လိုက်ကြသော အသံကြောင့် ညောင်ပင်ထက်မှ ငှက်
လေးတစ်ကောင်ပင် လန့်ဖျပ် ပျံပြေးလေ၏။

"အိုအေ၊ ညည်းတို့ ကလည်း မဟုတ်ပါဘူး ဆိုနေတဲ့ ဟာကို"

ပန်းယဉ်မှာ အရှက်ပြေကလေးမျှသာ၊ မာန်သလို ထန်သလို ပြောနိုင်
ကာ၊ မှိုင်းရီနေသော မျက်လုံးအစုံမှာ မူ လှည်းလမ်းဆီသို့သာ တမ်းတ
သော အကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့် နေမိလေ၏။

ရယ်မောသံများ ရပ်စဲလျှင် တိတ်ဆိတ် သွားလေ၏။

"ကဲ၊ ကောင်မတွေရေ။ သွားကြမယ်ဟေ့"

ကျီစယ်စရာ နောက်ပြောင်စရာ ကုန်ခန်းသွားသော အခါ၌ ငွေရီက
ရေအိုးကို ကောက်၍ ခါးစောင်းတင်ရင်း အဖော်ညှိလေ တော့သည် ။

"နေပါဦးလားဟဲ့ ကောင်မရဲ့ ။ အစောကြီးရှိသေး" လှမြိုင်က ဆွဲ
ထား၏။

"တော်စမ်းပါ မိလှမြိုင်ရယ်။ ညည်းတို့ လင်ပူမိတာကို မနှောင့်ယှက်
ချင်ပါဘူး"

ငွေရီက နှုတ်ခမ်းတလန် ပန်းတလန်ဖြင့် မေးကလေး ငေါ့ကာ ငေါ့
ကာ မျက်စောင်းကလေး ထိုး၍ ငေါ့လေသည် တွင် "နေစမ်းပါဦးအေရ

ယ်" ဟု ဘုမက ဝင်ရောက် ဖျန်ဖြေသည် ။

"လင်ပူပဲမိမိ ဘာပဲမိမိပေါ့ အေတို့ ရယ်" ဒို့ရွာက ဒို့သူငယ်ချင်းတွေ၊ ကြေးရတတ် တစ်ယောက်နဲ့ နေရာကျသွားတယ်ဆိုယင် ဒို့ကတော့ ဝမ်းသာရမှာ ပဲအဲ့"

"ညည်း ဝမ်းသာတယ် ဆိုလို့ လည်း ညည်းကို ဘယ်သူကမှ ထမင်းကြမ်း တစ်ခဲ လာမပေးပါဘူး ရှင်ဘုမရဲ့ "

"ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်မှာ လဲ အေးသာရယ် သူငယ်ချင်းတွေ မစားရတောင် သူတို့ မင်္ဂလာဆောင်က ခဲဖိုးကလေး လောက်တော့ ဆိုဆို ရနီင်တာပေါ့ အေရဲ့ "

ဘုမက မိမိ၏ စေတနာကို နိဂုံးချုပ်ကာ ရေအိုးကို ခေါင်းပေါ်သို့ တင်လိုက်ရင်း ဆက်ပြောပြန်သည် ။

"ပန်းယဉ်နော်... ညည်းလူကို မျှော်တာလည်း မျှော်ပေါ့။ ရေခပ်သွားတာ ကြာတယ်ဆိုပြီး အရီး ဆူနေမယ်နော်"

ပန်းယဉ်မှာ မူ ကွင်းပြင်ထဲသို့သာ ငေးနေ၏။ ဘုမ သတိပေးသည်ကို ကြားပင် ကြားပါလေစ။ လှည်းလမ်းကြောင်း ထဲသို့ ထိုးဆင်းလာသော ချိုးကလေး နှစ်ကောင်ကို ငေးကြည့်နေ၏။

"ကိုင်းပါ အေရယ် လာစမ်းပါ"

ငွေရီက ထပ်မံပြီး စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် လောလိုက်တော့မှ ဘုမရော အေးသာပါ ညောင်ပင်ရိပ်မှ ဖဲထွက်သွားကြ၏။ ပန်းယဉ်က သူတို့ ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ညင်သာစွာနဲ့ ပြောသည် ။

"ငါ့လူလည်း မဟုတ်ရသေးပါဘူး အေတို့ ရယ်"

"ဟင်း၊ ခုထက်ထိ ကွယ်တုန်း"

ငွေရီက နှုတ်ခမ်းကို တစ်ထွာလောက် ရွဲ့ပြီး တိုးတိုးကလေး ရေရွတ်လိုက်၏။ ငွေရီ၏ ရေရွတ်သံကို ကျောဘက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ပန်းယဉ်နှင့် လှမြိုင်တို့ က မကြားနိုင်တော့ပေမဲ့ ဘုမနှင့် အေးသာတို့ ကမူ ကြားနိုင်ကြသည် ။ သို့ကြောင့်ပင် အေးသာက ကောက်ငင်ကာ ဆိုလိုက်ပြန်၏။

"သူ့လူက သူ့နောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်နေကာ မမြင်ချင့် အဆုံးပါအေရယ်"

"ဒါတင်လားအေရဲ့ ။ သူတို့ ကလည်း ကျူးကျူးလွန်လွန် ဖြစ်နေကြတာကို ငါသိပါတယ်အေ"ဘုမက ဝင်၍ အခိုင်အမာ ဆိုလိုက်သောကြောင့် ငွေရီမှာ ပန်းယဉ်တို့ အပေါ်၌ ပို၍ မကျေမချမ်း ဖြစ်သွားရလေ၏။

"ဟင်း၊ ဒါနဲ့ များ "

ငွေရီ မကျေနပ်ခြင်းမှာ ... ငယ်ပေါင်း ကြီးဖော်တွေ ဖြစ်ပါလျက်နှင့် ဇွတ်ငြင်း၍ ထိမ်ချန်ထားသည့် အတွက် ဖြစ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် ပန်းယဉ်အနေနှင့်က ငွေရီတို့ စွပ်စွဲသလို ထင်မြင်ချက်ပေးသလို ဟုတ်မှန်နေသည့် တိုင်အောင် အမှန်အကန် ဖြစ်ပါသည် ဟု ဝန်မခံရဲပေ။ ရပ်ကျော်ရွာကျော် ဖြစ်သွားအောင် ဝန်မခံရဲခြင်း၏ အကြောင်းအရင်းမှာ မိန်းမသားတို့ ၏ ဦးထိပ်ထားရသည့် ရှက်ကြောက်မှု တရားက စီးပိုး ထားသောကြောင့်ဟု ဆိုရမည်ထက် အရီးသော့သိသွားမှာကို ကြောက်သော အကြောက်က ပိုလေသည်။

အရီးသော့မှာ ပန်းယဉ်၏ အဒေါ် ဖြစ်ပေ၏။ ပန်းယဉ်၌ ဤဝက်ကျရွာတွင် ဆွေမျိုးဟူ၍ အရီးသော့ပဲရှိ၏။ အမေ၊ အဖေသည် လည်း အရီး

သော့ပဲ ဖြစ်သည်။ ။ ပန်းယဉ်သည် အမိရင်ခွင်ထက်မှာ ကြီးပြင်းလာရသူ မဟုတ်၊ အရီးသော့၏ လက်ပေါ်မှာ ကြီးပြင်းလာရသူ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ။ ပန်းယဉ်သည် ဖခင်၏ စောင့်ရှောက်မှုဖြင့် လူဖြစ်လာရသူ မဟုတ်၊ အရီးသော့၏ ကျွေးမွေး သုတ်သင်မှုကို ခံယူ၍ အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ ။

ထိုအရီးသော့ကို ပန်းယဉ်မှာ သေလုမြောပါး ကြောက်ရွံ့ ရ၏။

အရီးသော့မျက်နှာ ညှိုးလျှင်... ပန်းယဉ်မှာ နေစရာမရှိပြီ။ အရီးသော့ မျက်စောင်းတစ်ချက် ခဲလိုက်ပြီ ဆိုပါက ပန်းယဉ်မှာ သေးဖျန်းဖျန်းပါမတတ် ဖြစ်ရကာ အရီးသော့က ငေါက်ငမ်းသံ တစ်ချက်သည် ပန်းယဉ်အတွက် မိုးကြိုးသံ ဖြစ်လေ၏။

မုဆိုးမဆိုသည် မှာ ... တကယ်တွင် ရပ်စဲချုပ်ငြိမ်းရန် အတော်ကြာဦးမည် ဖြစ်သည့် လူနေမှုစနစ်အရ လူတကာ စော်ကားစရာ သတ္တဝါဖြစ်ချေ၏။ ဝက်ကျရွာ၏ လေးစားခံညားခြင်း မခံရသော မုဆိုးမအိုကြီး အရီးသော့သည် မိမိအား မည်မျှပင် စော်ကားသော်လည်း အိုမင်းရွတ်တွ အရွယ်ပေမို့ သည်းခံနိုင်၏။ အခါလည်သမီးကတည်းက ချေးကလူသေးကလူ သုတ်သင် ကျွေးမွေးလာရသော ပန်းယဉ်ကိုမူ ပြက်ရယ်သော မျက်လုံးဖြင့်ပင် ကြည့်ဦးတော့ သည်းခံနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ လူအိုလူမင်းသော လူငယ် လူရွယ်သောမရှောင် ယောက်ျားမိန်းမ မရွေး ပန်းယဉ်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ဓားဆွဲ၍ မိုက်မမိုက်ခေါင်ကြီး လုပ်သော အရီးသော့။

ဤသမီးကလေး တူမကလေး ပန်းယဉ်အား မှဲ့တစ်ပေါက် မစွန်းငြိစေရန်မှာ ထစ်ခနဲဆို ဓားကိုင်၍ မိန်းမကြမ်းကြီး လုပ်နေရုံဖြင့် မပြီးစီးကြောင်းကို နားလည် သဘောပေါက်သော အရီးသော့သည် ၊

ပန်းယဉ်အား သူတကာ မေးငေါ့စရာ အချက်အလက်များ မပေါ်ပေါက်ရအောင် ကွပ်ညှပ် ဖိနှိပ်ရလေ၏။

သို့ကြောင့် ဝက်ကျရွာတွင် အရီးသော့မှာ မိန်းမကြမ်းကြီးဟု ပြောဆိုသမုတ်ခြင်း ခံနေရလေ၏။ ယင်းသည် ကို ရည်ရွယ်၍ လည်း "အရီးသော့ ဆူနေဦးမယ်" ဟု သတိပေးသွားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ငွေရီတို့ သုံးယောက် လှည်းလမ်းကြောင်း ဘေးသို့ ရောက်သွားသည်တွင် ၊ လှည်းလမ်းကြောင်းထဲ သက်ဆင်းကာ အစာကောက်နေသော စောစောက ချိုးငှက်ကလေး နှစ်ကောင်မှာ ပန်းယဉ်တို့ ခေါင်းပေါ်သို့ ပျံပြေး လာကြလေ၏။

တကူကူး၊ ကူး

ချိုးမ၏ တွန်ကျူးသံသည် ညင်သာလှပေ၏။ ပန်းယဉ်မှာ ချိုးနှစ်ကောင်ကို အမှတ်မထင် မော့ကြည့်မိသည် ။ ချိုးနှစ်ကောင်သည် လည်ချင်းယှက်တင်၍ ပွတ်သပ် ယုယနေကြ၏။

"ဪ ... သူတို့ မှာ တော့ မောင်နှံစုံနဲ့ "

"ဟော"

လှမြိုင်၏ အော်သံကြောင့် ပန်းယဉ်မှာ လှည့်ကြည့်မိသည် ။ လှမြိုင်သည် လှည်းလမ်းကြောင်း၏ ဟိုဘက် အဆုံးဆီသို့ လည်တံဆန့်တန်းလျက် စိတ်အား ထက်သန်စွာ လှမ်းကြည့်နေ၏။

ဟုတ်ပါရဲ့ ။ လှည်းလမ်းကြောင်းကြီး ငုပ်ပျောက်သွားသည့် ခင်တန်း၏ ဟိုဘက်စွန်းဆီမှ ဖုန်လုံကြီး ထနေကာ၊ ဖုန်လုံးသည် လျင်မြန်စွာ ရွေ့လျားနေပေ၏။

ဖုန်လုံးကြီး ရွေ့လျား ပြေးလွှားနေပုံမှာ နွားတွေ ပြေးလွှားသဖြင့် ဖုန်

ထပုံမျိုး မဟုတ်။ လေတိုက်၍ လှုပ်ရှားပုံနှင့်လည်း မတူပေ။ လေတိုက်
သဖြင့် နွားတွေပြေးသဖြင့် ထသော ဖုန်လုံးသည် လှည်းလမ်းကြောင်း
အတိုင်း မလာနိုင်ပေ။

သို့ဖြစ်လျှင် မော်တော်ကား တစ်စင်း စက်ကုန်ဖွင့်၍ မောင်းလာတာ
ပဲ ဖြစ်ရမည်။

ဖြစ်ပါစေ။ ပန်းယဉ် မျှော်စိုက်နေရသော ရဲနိုင်၊ ယခင်တစ်ခေါက်
လာစဉ်ကလည်း ကားနောက်က လိုက်လာသော ဖုန်လုံးကြီးကို ယခုလို
အဝေးကြီးကပင် လှမ်း၍ မြင်နေရသည် မဟုတ်ပါလား။
